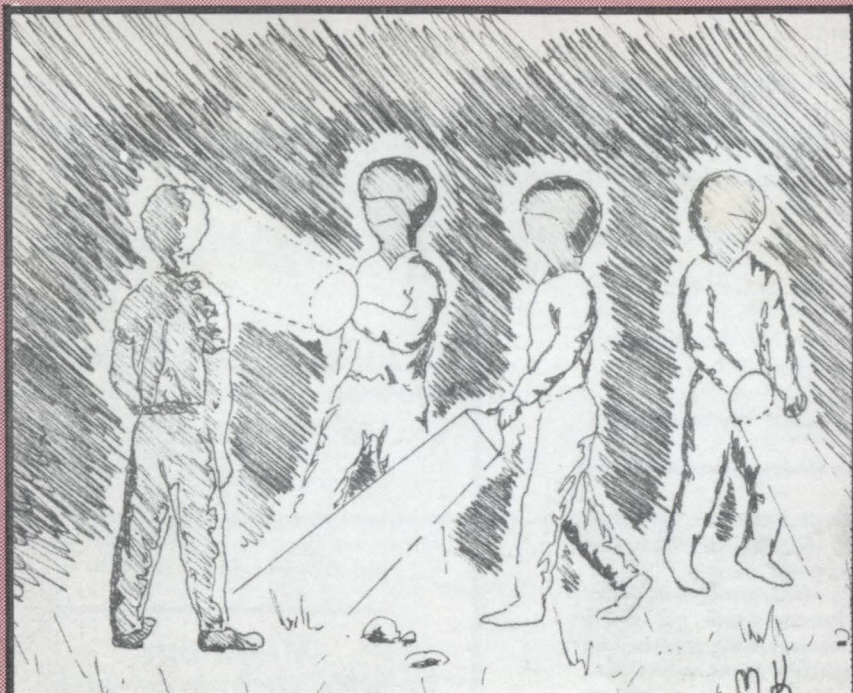

UFO

INFORMATION ■■■ **NR. 5-6 1985**

**Ufonauter studerade
brasiliansk bondgård
Sidan 18**

**Engelsk militär
bekräftar tefatslandning!
Sidan 4**

UFO-INFORMATION

Tidskrift för aktuella UFO-händelser och ökad kunskap om UFO-fenomen. Utk. med 6 nr/år.

Prenumerationsåret på UFO-Information är 1 jan.-31 dec.

Redaktör och ansvarig utgivare:

Carl-Axel Jonzon. Tel. 0142/440 30.

Fr.o.m. 1986:

Kjell Thörnlund. Tel. 013/17 17 90

Övriga medarbetare:

Olle Öhman, Märta Engzen, Lars Nilsson, Kenneth Eek och T. Gustavsson.

Redaktionens besöksadress:

Rydsvägen 28 B
582 48 Linköping
Tel. 013/17 17 90

UFO-Information:

Box 9109, 580 09 Linköping

Prenumeration och medlemskap:

Postgiro: 48 06 425-1

UFO-Information 100 kronor helår.

Bidrag från läsekretsen i form av artiklar och diskussionsinlägg motages tacksamt.

För att underlätta den redaktionella bearbetningen bör manuskripten skrivas med största möjliga radavstånd på skrivmaskinen. Var god observera att manus endast skrivs på bladets ena sida!

För artiklarna svarar författarna. Artiklar och övrigt material ur denna tidskrift får återges helt eller delvis endast efter tillstånd av ansvarig utgivare för UFO-Information.

UFO-Information ser gärna också att våra läsare hör av sig med tips om inträffade händelser av UFO-karaktär — det kan vara något Ni läst om i respektive lokalpress på Er egen hemort eller hört någon berätta. Hjälp oss också samtidigt att lätt få kontakt med eventuella vittnen till UFO-observationer genom att tex notera telefonnummer eller postadress i breven till oss.

Extra årsmöte

Föreningen UFO-INFORMATION kallar till extra årsmöte på grund av föreningens upphörande samt tidningens överlåtelse.

Plats: Lagmansberga Brunnsgrård. Tid: Tisdagen den 17 december kl. 18.30.

Styrelsen

Vi vill ha hjälp av kunniga och duktiga

TECKNARE och ÖVERSÄTTARE

för översättning av engelska, franska och spanska texter.

Vi vill också gärna knyta kontakter med UFO-intresserade som kan hjälpa till att på sina hemorter följa upp och bearbeta aktuella UFO-fall.

För närmare upplysningar ring (kvällstid) eller skriv till Carl-Axel Jonzon, UFO-Information, Box 16, 596 00 Skänninge. Tel. 0142/440 30

Missa inte UFO-Infos pangerbjudande:

JUBILEUMSNUMRET!

Tidningen är ett måste för den verkligt UFO-intresserade.

Beställ den
medan den fortfarande finns kvar i lager!

Rekvirera ditt ex. genom att sätta in
35 kronor på postgiro

84325-0

Märk talongen
"Jubileumsnummer"

Tack för den tid som varit!

Ja, så skulle jag egentligen inte vilja behöva säga, men allt måste väl ha en ända, och detta inlägg får bli mitt sista som redaktör för och ansvarig utgivare av UFO-INFORMATION. I 16 år har jag jobbat med tidningen, och målsättningen har hela tiden varit att väcka intresse för ämnen vid sidan av den etablerade och erkända vetenskapen. Huruvida jag har gjort en lyckad insats eller ej får andra bedöma - jag konstaterar bara att jag försökt göra mitt bästa.

När jag nu lämnar över ansvaret för UI till en kollega, hoppas jag, att han skall fortsätta att arbeta i den riktningen och att alla ni som stött oss genom åren fortsätter att läsa UFO-INFORMATION. Kanhända ses och hörs vi i något inlägg i framtiden.

Tack alla som på något sätt hjälpt oss, det må vara som medlem eller i form av insatser vid framställningen av tidningen, tack skall ni ha och lycka till i fortsättningen!

Nye red. har ordet:

Jag vill tacka Carl-Axel Jonzon för det stora och uppofterande arbete han har lagt ner på den svenska UFO-rörelsen. Utan honom hade vi inte nått så långt som vi har. Fortfarande finns det stora krafter som motarbetar oss, men tack vare Caj kan vi se med optimism på framtiden! Att få ta över UFO-Information efter honom känns oerhört stimulerande och ansvarsfullt. Vi kommer att göra allt som står i vår makt för att tidningen skall kunna leva vidare i samma anda och med samma kvalitet. Därför hälsar jag alla medlemmar och prenumeranter välkomna till ett 1986 med nya intressanta fakta tillsammans med UFO-INFORMATION, BOX 9109, 580 09 LINKÖPING. Välkomna, önskar

KJELL THÖRNLUND

ENGELSK MILITÄR BEKRÄFTAR TEFATSLANDNING!

Har det militära etablissemang, inte bara i USA utan också i andra nationer, redan haft kontakt med främmande varelser från UFOs och undanhållit allmänheten denna information? Om detta verkligen hänt, varför har då historiens största nyhet hållits hemlig? En väldokumenterad "tefatskrasch" inträffade i England under 1980, och amerikanska flygvapnet fick kontakt med besättningen. Själva kraschen har undersökts av de främsta civila UFO-forskarna i England och även av Gray Barker från USA.

Kraschen, eller snarare landningen, ägde rum i Rendlesham Forest, ett stort skogsområde mellan bergen i jordbruksbygden East Anglia omkring 12 km nordost om Ipswich och nära kusten. Detta område har länge varit förknippat med skrock och legender. Alvor och troll huserade enligt traktens folklöretroditioner fördom dess mörka inre.

Jenny Randles, Englands mest kända UFO-forskare och författare, nappade på ett tips om att en anställd på en civil radarstation rapporterade om ett UFO som han trodde hade landat i närheten av den amerikanska flygbasen Woodbridge i Rendleshamskogen, Suffolk, och hon kunde så småningom spåra vittnet och bekräfta händelsen.

Därefter kontaktade hon Bufora som skickade dit två lokala undersökare. Dessa fick vetskap om att observationen av UFOs hade gjorts över skogen samma dag som landningen skulle ha ägt rum. De fick också andrahandsrapport från en anonym militär talesman, som gav vissa detaljer om att en interplanetarisk farkost hade landat, och kontakt etablerades mellan UFOt och officerare ur amerikanska flygvapnet.

Sensationella nyheter om händelsen spreds 1984 i den stora engelska söndagstidningen News of the World. Artikeln återgav ögonvittnesskildringar av en amerikansk flygare och en överstelöjtnant som tjänstgjorde den aktuella kvällen. Den 22-årige flygaren blev ärofullt avskedad i juni 1981 och spårades i USA av Bufora. Han var samarbetsvillig och ville få den här saken ur världen. Han hade blivit varnad för att yppa något om saken och kände sig bunden av sin tystnadsplikt. Dessutom hade han blivit hotad till livet. Men efter det att betryggande anonymitetsåtgärder vidtagits avslöjade han den bisarra händelsen. Hans möte med det otroliga började de tidiga morgontimmarna den 27 december 1980 efter det han hade fått order om att med jeep bege sig i konvoj från RAF Bentwaters, Suffolk till den närbelägna amerikanska flygbasen i Woodbridge och där stannade de vid kanten av det ödsliga Tangham Wood.

- Vi blev alla tillsagda att bära vapen. Jag hade ett M-16 gevär. Vi tog med oss lampor in i skogen. Fantastiska saker började hända. Jag såg djur springa i panik genom skogen. Våra bilars bränslemätare visade noll fastän vi visste att tankarna var fulla.

När vi närmade oss en glänta kunde vi se starka ljus. Vi blev uppskrämda när vi mötte en amerikansk läkare som behandlade en av våra säkerhetspolis, vilken såg ut att ha brutit samman och skrek hysteriskt. Gläntan var full av säkerhetsfolk från RAF och USAF, omkring 200 stycken. Flera filmkameror hade monterats upp och helikoptrar flög över området. Sen såg vi ett föremål

som tycktes vila på marken och som var genomskinligt. Vi var förstummade, hade aldrig sett något liknande. I närheten stod en flygare med radio.

Plötsligt hörde vi en helikopter-pilot säga till honom: "här kommer dom". Vi tittade upp och såg en röd boll av ljus komma mot oss precis över trädtopparna. På avstånd såg den ut att vara 30 m hög och var på väg att landa. Den ställde sig stilla-svävande precis över det genomskinliga föremålet på marken. Allt var ljudlöst och vi var som hypnotiserade. Plötsligt flammade den röda bollen upp i ett inferno av alla möjliga färger och vi blev bländade.

När färgerna tonades ned kunde vi se en farkost där, och en kapten sa till oss att närma oss farkosten. Vi gick fram tillräckligt nära för att röra saken som avgav ett metalliskt blått ljus. Där fanns tre grupper säkerhetsmän med fyra man i varje som omringade farkosten. Jag kunde se våra skuggor på farkosten. När vi gick rörde de sig, men när vi stannade tycktes skuggorna fortsätta att röra sig, och det tyckte vi var mycket märkligt.

Plötsligt visade sig ett grönt ljus på farkostens översida. Det fortsatte nedför sidorna tills det nådde våra huvuden för att sedan hoppa från huvud till huvud. Då förstod jag att farkosten var bemannad men kunde inte se någon där inne. De som stod på andra sidan av farkosten såg tre varelser med silverdräkter. Jag greps av en egendomlig känsla och förlorade medvetandet. När jag vaknade, var klockan fem på morgonen och jag låg på min säng med uniformen på och med lera upp till knäna.

Ännu idag vet jag inte, hur jag kom tillbaka till min barack eller vad som hände efter det att det gröna ljuset hoppade över mitt huvud. Min rumskompis sa, att några okända hade lagt mig över i min säng. Senare samma dag undersöktes mina kompisar och jag med geigermätare men fick inte veta varför eller vilka resultat som uppmätts. Alla som var med

om händelsen blev kallade till Bentwaters-basens säkerhetsavdelning och fick veta, att allt vi sett under natten hade stämplats som topphemligt. Uteslutande civila skötte konversationen och vi tog dem för CIA-personal. De sade att om vi någonsin berättade om saken skulle ingen tro oss. En av dem tillade, att om vi pratade bredvid munnen "så vore kulor billiga". Jag tänkte, att den här killen hotar ju oss till livet och han menade det verkligen. När jag ser tillbaka slår det mig att de officerare och civila som hade hand om fallet visste nästan allt. De verkade inte alls vara förvånade.

När artikeln i News of the World satte press på chefen för den amerikanska basen i Woodbridge släpptes en rapport av överstelöjtnant Charles Halt som egentligen inte medger att någon landning ägt rum, men militären har ju för vana att dölja åtskilligt. Rapporten löd "oförklarliga ljus" och berättade, att tidigt på morgonen såg två amerikanska säkerhetspolis på vakt ovanliga ljus på baksidan av Woodbridgebasen. Efter misstanke om att ett plan kraschat fick de tillåtelse av tjänstgörande flygbefäl att till fots undersöka vad som hänt. De två männen såg ett glödande föremål i skogen som tycktes vara metalliskt och trekantigt till formen, 3 meter vid basen och 2 meter högt. Det lyste upp skogen med ett vitt ljus, och föremålet hade ett pulserande rött ljus på toppen och en rad blåa ljus nedtill. Det såg ut att vackla på landningsbenen, och då männen närmade sig manövrerade det mellan träden och försvann. Djur på en närbelägen gård visade tecken på panik samtidigt som föremålet försvann.

Föremålet sågs en timme senare och även då på baksidan av flygbasen. Nästa dag hittades tre fördjupningar, 4 cm djupa och 20 cm i diameter, på det ställe där föremålet hade setts på marken. Mätningar visade, att radioaktiv strålning fanns i fördjupningarna och på ett närstående träd.

Följande natt berättar överste Halt att ett rött, solliknande ljus syns röra sig pulserande mellan träden. Vid ett tillfälle såg det ut att kasta ut glödande partiklar och sedan upplösas i fem separata vita föremål och försvinna. Omedelbart därefter iakttogs tre stjärnliknande föremål på himmelen, två mot norr och ett i söder och alla var ca tio grader över horisonten. De rörde sig mycket snabbt med skarpa vinkeländringar och visade grön och blå färg. Föremålen i norr såg till att börja med elliptiska ut genom kikare för att senare bli cylindriska. De stannade kvar på norra himmelen i drygt en timme. I söder var det synligt i 2-3 timmar och sågs då och då rikta en ljusstråle mot marken. Ett flertal vittnen, däribland överste Halt, såg händelserna men menade att detta var en delikat situation och att han måste vakta sin tunga för karriärens skull.

Överstelöjtnant Halts överordnade på flygbasen, Donald Moreland bekräftar också händelsen och menar att Halt har delgett de fakta han kan och efter händelsen var mycket oroad. En grupp amerikanska ufologer var inte bara imponerade av den unge flygarens berättelse, utan också förbryllade över hans "blackout" vid farkosten. De undrade vad som hänt efter medvetenlösheten och tills han vaknade i baracken. Gruppen hämtade en erfaren psykolog som försatte flygaren i djup hypnos, varvid hans historia bekräftades och dessutom nya fakta framkom. I trancetillståndet kom han ihåg ett öga-mot-öga möte mellan en av varelserna och officeren som hade befäl över den amerikanska flygbasen.

Varelserna var mellan 90 och 120 cm långa med stort huvud och stora tallriksformade ögon som vidgades emellanåt. De såg ut att ha grå hud och bar något slags mörk hoppdräkt och silhuetten av deras kroppar skimrade. Flygaren kunde inte höra några röster emedan den nuvarande brigadgeneralen Gordon Williams och varelsen kommunicerade med

handgester och pekanden på den triangelformade farkosten. Flygaren berättade, att de fyra varelserna såg ut att sväva just över marken och att de vid ett tillfälle blev rädda och formerade sig som på försvarslinje. En av varelserna svävade över UFOt strax intill där han stod och då förlorade han medvetandet. Nästa minne är från uppvaknandet i baracken. Ytterligare försök att få reda på vad som hänt resulterade i hysteriska skrik och ett snabbt uppvaknande ur trancetillståndet. Flygaren trodde att farkosten behövde repareras efter att ha flugit på ett träd. Senare fick han av sina kamrater reda på att ett amerikanskt transportplan kommit från Tyskland bara några timmar efter det att UFOt landat, och att planet omedelbart omringats av beväpnad militärpolis. En stor låda lastades av planet och på en jeep som körde mot landningsplatsen vid Tangham Wood. Senare samma dag hade planet försvunnit.

Skogs- och jordbrukare i denna ödebygd var medvetna om att något mystiskt hände denna decembernatt. Chefen för marinen, amiral Hill-Norton, sade att officiell mörkläggning av UFO-observationer förekommer. Han avslöjade också i en exklusiv intervju, att varje år avläses och bekräftas ca 15 visuella- och radarobservationer över England och alla hamnar hos försvarsdepartementets speciella UFO-enhet. Men efter det att rapporterna hamnat där får man aldrig reda på vad som hänt, sade Lord Hill-Norton. Han avfärdar också tankegångar om att föremål som ser ut att komma från yttre rymden i själva verket skulle vara topphemliga rymdskepp tillverkade och bemannade av människor här på jorden.

Gray Barkers Newsletter nr. 20
feb. 1984 Övers. Bengt-Ove Lidén

Gigantisk "torped" iakttogs under Atlantflygning

Av Gordon Creighton, Flying Saucer Reveiw (FSR)

År 1980 mottog vi ett brev från en dam som nyligen hade börjat läsa FSR. Hon sade att hon skulle vilja tala med någon från tidningen och ge oss en konfidentiell redogörelse för något märkligt som hon hade upplevt många år tidigare. Det hade varit en skrämmande upplevelse och hon hade en levande minnesbild av händelsen. Vid den tiden hade hon ingen kännedom om UFOs och kunde inte förklara vad hon hade sett. Först sedan hon av en impuls köpte några böcker och upptäckte FSR, började hon förstå vad hon upplevt.

Damen är från ett land i Västeuropa, ett land som är medlem i Nato. Hon är nu gift med en engelsman och de bor inte långt från mig. Av självklara orsaker har hon bett om att hennes namn och adress samt hennes nationalitet vid födelsen inte avslöjas. Jag har intervjuvat henne två gånger och R.H. Bryan Winder hörde också hennes första redogörelse. Hon har också lämnat en skriftlig redogörelse och en skiss. De händelser jag nu beskriver ägde rum första eller andra veckan i maj 1963.

Jag arbetade för Nato som engelskspråkig sekreterare i Paris. Den ifrågavarande dagen tillhörde jag en grupp Nato-personal som var på väg till Kanada för att vara med om ett sammanträde på ministernivå i Ottawa. Vårt plan, en DC8 tillhörande Air Canada, fördes såvitt jag vet av den vanliga besättningen och hade två flygvärdinnor. Jag hade emellertid intrycket att flygningen skedde under militär- eller Nato-kontroll.

Vi startade från Orlyflygplatsen i Paris en stund efter kl. 10 fm och vi meddelades att flygningen till Ottawa skulle ta omkring sju tim-

mar. Eftersom passagerarna var endast 50 st, var planet relativt tomt. Jag tog en fönsterplats till vänster nära vingen. De andra två sätena till höger om mig var tomma under hela resan. Som Nato-anställda kände vi varandra väl och var som en familj.

Enorm torped under planet

Vädret var vackert och kaptenen meddelade att vi skulle flyga på ca 10.000 höjd. Sedan lunchen hade serverats satt jag och beundrade den väldiga utsträckningen av himlen ovanför molnen. Flygplanetets fönster var mycket stora, de största som jag vill minnas att jag sett på ett flygplan och de gick ned lågt vid sidan av passagerarna.

Jag sträckte mig ner för att ta en bok då jag till min förvåning fick se under planet något mörkt och oerhört stort som stod i stark kontrast till det klara ljuset i dess omgivning. Jag kunde inte tro mina ögon. Jag tryckte mig tätt intill fönstret och där nästan under flygplanet fanns det en gigantisk, mörkgrå "torped". Den tycktes hotande och skrämmande och jag fick intrycket att den var stillastående. Den var helt olik allt annat som jag sett under hela mitt liv. Den såg ut som om den var av stål. Inga fönstergluggar syntes. Inga vingar eller andra utstående delar. Inget annat än den långa, perfekta torpedformen med en spets som på en gevärskula. Baktill var den tvärt avskuren. Jag vill betona att det var den förfärliga storleken som imponerade på mig. Detta monstrum var en bra bit under oss. Jag trodde det kunde kanske vara 2.000 meter eller så, men naturligtvis hade jag ingen möjlighet att beräkna vare sig avståndet eller stor-

leken.

Jag tittade snabbt ned igen på monstret och såg att lätta moln började passera över det, men det förblev synligt genom dem under några sekunder innan det kom ur sikte.

Jag satt där fylld av största förvåning över att ett sådant flygplan kunde finnas. Varför, tänkte jag, hade jag aldrig någonsin hört att någonting sådant existerade! Jag var häpen och förvirrad medan jag tänkte på min stora okunnighet om att sådant kunde finnas. Jag såg mig omkring. Flertalet av mina medpassagerare läste eller dāsade eller sov. Längst bak i planet satt en grupp och spelade kort.

Var ensam om observationen

Jag satt där och kände mig mycket missmodig dels därför att jag inte kunde förklara för mig själv vad det var som jag hade sett, dels därför att det var uppenbart att ingen av de andra hade sett det. I varje fall verkade det som ingen hade gjort det och jag kände mig alltför förbluffad för att fråga och dessutom rädd att det skulle visa sig att jag var den enda som sett det i vilket fall de skulle skratta åt mig. Jag beslöt att när jag kom tillbaka till Paris skulle jag tala om saken med en av Nato-experterna på kärnvapen, en man som jag kände väl och med vilken jag ofta hade pratat om allt möjligt, t.ex. jordbävningar och energiproblem. (Men när jag nästa gång träffade honom, kunde jag inte förmå mig att ta upp saken. Mitt mod svek mig. Jag ville inte att man skrattade åt mig. Saken tycktes alltför otrolig för att bli tagen på allvar).

Betr. resten av Nato-gruppen vågade jag aldrig nämna det till någon av dem av fruktan för att bli betraktad som fullständigt tokig. Men jag beslöt att försöka ta reda på vad det kunde ha varit. (Föga förstod jag då att det skulle ta sjutton år).

Jag hade naturligtvis hört talas om "flygande tefat", men hade alltid trott att denna benämning betyd-

de att de var små föremål, inte större än verkliga tefat. Jag hade ingen aning om att man sett flygfarkoster av alla former och storlekar över hela världen och att de alla kallades "flygande tefat".

Det är sant att jag hört talas om en "cigarr" som lär ha varit 15 eller 20 meter lång och som man hade sett några år tidigare i Santa Maria på Azorerna. 15-20 meter var ingenting i jämförelse med vad jag just hade sett. Och i varje fall hade folk sagt att denna tingest helt enkelt var en hemlig, rysk uppfinning.

De första böcker om UFO som jag läste var ett par som jag för omkring två år sedan råkat få syn på i ett antikvariat. Det blev en stor chock för mig när jag fann att det jag hade sett föll under benämningen "flygande tefat" och att andra människor också hade sett väldiga "cigarrer" eller "torpeder" i andra delar av världen.

"Åskknallar" fyllde kabinen

Men det finns en andra del av min berättelse som var mycket mer skrämmande än anblicken av den väldiga "torpeden" och som jag fann lika omöjlig att förklara. Jag måste betona att jag inte vet om det följande hade något att göra med "torpeden". Jag har inte tillräckligt tekniskt kunnande. Men jag tar med denna andra del av min redogörelse för att låta experter bedöma den.

Efter det att jag betraktat den monstruösa "torpeden" satt jag en halvtimme eller så och funderade på vad jag sett. Plötsligt började DC-8:an att skaka och häftigt falla och stiga varvid nosen pekade neråt och uppåt och detta pågick en mycket lång stund. Jag hade ofta varit med om turbulens och luftgropar under mina flygresor, men det hade aldrig varit någonting som ens hade en avlägsen likhet med vad jag upplevde under ifrågavarande flygning. Vidare fylldes kabinen av en rad knallar som liknade åksmällor eller ljudet från en kanon och hela tiden skakade och hoppade planet våldsamt.

Varje gång planet kom ned hade jag en känsla av att det skulle brytas av på mitten.

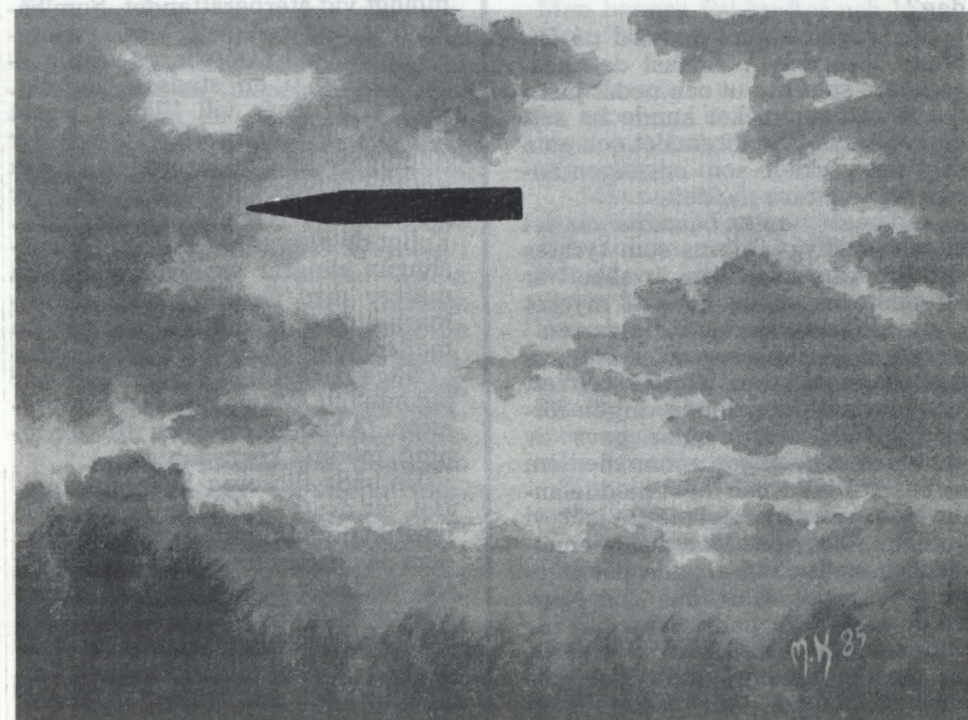
Hela tiden satt alla i pasagerarkabinen som förstenade, bleka och absolut tysta. Efter en stund kände jag mig så skräckslagen att jag rusa- de till främre delen av planet för att få tag på en flygvärdinna skrikande: "Vad är det som pågår? Jag är rädd!" Jag lyfte på draperiet framför det som tycktes vara en sovplats och fann en flygvärdinna liggande där med händerna för ögonen som om hon grät. Hon reagerade inte på mina rop. Det var fullständigt tyst i planet bortsett från ljudet från motorerna och "åskknallarna" och hela tiden hoppade planet upp och ned.

Jag gick tillbaka till min plats och plötsligt fann jag mig badande i svett och ändock fann jag att den lätta klänning jag bar fortfarande var

fullständigt torr. För andra gången sprang jag till flygvärdinnornas avdelning men det fanns ingen där. Jag slog på dörren till förarhytten och ropade igen: "Vad är det som händer?" Jag var dödsrädd. Den andra flygvärdinnan kom ut och såg på mig som om jag var en idiot. Hon var tyst en stund och meddelade sedan lugnt: "Mina damer och herrar, var inte oroliga. Vi håller på att minska lufttrycket i kabinen". Efter en kort stund meddelade kaptenen detsamma.

Många obesvarade frågor

Jag skulle gärna vilja veta om allt det som jag här beskrivit angående flygplanets våldsamma rörelser och de kraftiga smällarna kan förklaras som en följd av lufttrycksförändringen i kabinen. I så fall vill jag fråga:

Enligt vittnets utsago var föremålet oerhört stort, mörkt, och kontrasterade starkt mot den ljusa omgivningen. (Ej vittnesteckning)

Vad var orsaken till att man fann det nödvändigt att företa en så oroande och drastisk åtgärd?

Är detta något vanligt och normalt? Den sistnämnda flygvärdinnans lugna uppförande tycktes ange att så är fallet. Och varför hade den andra flygvärdinnan - som det föreföll - gråtit? Var det helt enkelt därför att hon, liksom vi andra, fann turbulensen lite för oroväckande? Eller är det möjligen så att hon fortfarande led av chocken hon fick vid åsynen av "torpeden"? Det vore verkligen intressant att få svar på dessa frågor.

Om en expert skulle säga att planets rörelser absolut var onormala och oförklarliga, är det då möjligt att en sådan situation kunde ha åstadkommit av ett UFO, antingen det jag sett - om det nu var ett UFO - eller något annat UFO som också befann sig över Nordatlanten samma dag?

Såg någon annan ombord på DC 8:an "torpeden"? Endast den passagerare som såg ut och nedåt just i det rätta ögonblicket kunde ha sett en kort skymt av föremålet och som sagt det verkade som om ingen annan passagerare såg det.

Vad besättningen beträffar var det endast en flygvärdinna som tycktes vara upprörd. Vad som är säkert är att piloterna skulle ha haft mycket god tid att observera "cigarren" eftersom den passerade DC 8:ans rutt diagonalt från vänster och ett gott stycke under denna. Ingen förklaring eller kommentar gavs av kaptenen eller någon annan medlem av besättningen och inget meddelande kom från myndigheterna när vi landade i Kanada. Man måste emellertid komma ihåg att alla passagerarna var Nato-anställda och Nato är en militär organisation. Vi var under militär kontroll. Under sådana omständigheter skulle det inte vara förvånande om besättningen var mindre öppen för angående UFO än man kanske skulle ha varit om det hade varit en vanlig flygning.

★★★★★

Kuslig händelse i Västsverige:

VARELSE FÖRSVANN I PELARE AV LJUS

Att den här sanna historien blev nedskrivna berodde på ett par flickors envishet och nyfikenhet. Även om jag själv gjort lite efterforskningar för att få stöd för deras märkliga äventyr.

Något formulär för dylika ting känner jag inte till. Och för att citera Britt-Maries ord:

- Jag vet inte hur det skulle kunna formuleras. Britt-Marie Johansson, är spiritist. Hennes idrottskollegas andliga intressen vet jag ingenting om. Så berättelsen blev lite ödesmättad när jag fick höra den. Själv får jag försöka vara så saklig som möjligt vid återberättandet. Som båda flickorna godkänt. Motionsslingan är belägen i Göteborgs västligaste riktning, i en stadsdel för sig. (Vissa personer vill "lägga locket på". De vill inte figurera i press eller tidningar, inte heller ha en massa nyfikna. Eller bli av med motionärer för att det "skulle spöka här". Enligt de ansvariga. Förf.) Motionsslingan slingrar sig över historiska marker med åtskilliga fornminnesmarkeringar. Den är kuperad. Fram mellan skog och över kullar.

Någon exakt tid för händelsen har jag inte fått. Men det var en oktober-afton. Aftonen övergick till skymning, mörkret kom snabbt.

De båda flickorna hade sprungit. Det var drygt en kilometer kvar. De mest kuperade avsnitten låg bakom dem då de kom fram till den kraftiga U-svängen runt ett sumpigt slybeväxt område. Här växer också en hel del höga träd. U-svängen viker av åt höger.

Britt-Marie och Anna var ordentligt trötta. De drog ner på sitt tempo. Båda beskådande in i den lummiga lunden. Där inne ser den en annan joggare, iklädd en svart kroppsove-

rall. Han verkade vara riktigt trött. Han såg reslig ut. Lutade sig framåt, med ena handen mot stammen. Denne tycktes inte ha uppmärksammat flickorna.

Då tänkte Britt-Marie uppmuntra honom genom att ropa: - Så samlar vi krafterna igen. Tillbaka till banan. Britt-Maries höga ord tycktes ha chockerat mannen. Han ryckte till och vände ansiktet mot flickornas håll. De såg inget ansikte.

- Som en svart skidluva med uttag för ögonen. Mer hann de inte uppmärksamma förrän ett två meter högt, mångfärgat staket växte upp från marken och dolde mannen.

Flickorna blev överraskade. Det slutade inte med det. Ögonblicket därpå kom en ljuspelare ned från skyn. - Som en stråle av lysande klart, blänkande vatten i ett genomskinligt rör, sade Britt-Marie. Det gick rakt ned, innanför det två meter färglysande staketet. Detta tonade bort. Ingenting av mannen syntes i den klarlysande pelaren. Sedan sloknade den. Britt-Marie samlade sig så pass mycket mod att hon ville undersöka platsen omgående. Under sin väninnas protester. - Jag kände att det var mer än vetgirighet, berättade Britt-Marie för mig efteråt. Något där attraherade mig, som en magnet. Som någonting inre. Detta sade åt mig att inte vara rädd. Det fanns inget att vara rädd för. Hon kände något.

- Som om marken var både elektrisk och magnetiskt. Kände mängden av strömningar, omkring mig och inuti min själ. Gräset hade antydningar att på sin höjd vara lite svett. Det luktade bränt. Och någonting mer. Någonting som påminde om luften inför ett åskväder.

- Som åskväder, efter det. Det ha-

de varit tyst innan, nu återkom de nattliga ljuden igen.

Det verkade som om konturerna av en hand syntes i stammen. Sedan fick hon återvända till Anna vars chock hade fått henne att skaka och börjat gråta. Hon verkade nästan vara helt otröstlig.

Då kom en annan joggare, från andra hållet. En ung man. Tydligt chockad och var vit i ansiktet. Han var alldeles uppskrädd och tycktes springa utan att ens själv veta om det. Han mumlade, gick inte att uppfatta ett ord. Britt-Maries egen chockeffekt kom vid hemkomsten. Men hennes Psi-krafter och hennes förnuft tycktes ha räddat henne från kollaps.

Det tog över tre månader för Anna att repa sig, berättade Britt-Marie. Men hon vägrar jogga där efter skymningen.

- Mitt namn kan du få trycka, sade Britt-Marie. Men ta inte med Annas fullständiga namn. För det gärna till tidningen UFO-Information. Den verkar ju vara både seriös och vettig. Den chockade ynglingen har jag inte lyckats få tag på. Men för att flickorna skulle få stöd för sitt nattliga äventyr har jag hört andra, flanörer som joggare, som sett liknande fenomen. Med blandade känslor.

En ung man, Lars Karlsson, hade sett riktiga spöken på platsen.

- De såg ut som spöken i alla fall. Lysande, vita och halvgenomskinliga gestalter. Usch, jag är inte där efter mörkrets inbrott. Inte ens i dagsljus vågar jag gina genom området.

Kanske, någon gång i framtiden, kan mänskligheten, få svar om vad eller vem som amuserar på platsen i fråga.

Anders G Magnusson

Pilot mötte ringomgärdat UFO två gånger

Två olika nattobservationer av ett likadant eller samma UFO har gjorts av en ung pilot från Novato-området i Kalifornien, den 5 november 1980 och den 8 augusti 1981. Den första gjordes över norra delen av Lake Berryessa ost till nordost om Novato i Napa County, och ungefär 80 km rakt norr om Oakland. Den andra, natten den 8 augusti 1981, gjordes i närheten av San Luis-reservoaren i västra delen av Merced County, ca 72 km sydost om San José i det nedre vikområdet. Båda iakttagelserna gjordes på natten då den unge piloten var på väg hem till basen i Novato-området efter charterflygningar. Vid bägge tillfällena var han ensam i ett enmotorigt Piperflygplan med lågt placerade vingar.

Jag har känt piloten i flera år. Han var en av mina studenter i både åttonde och nionde årskurserna i naturvetenskap och geografi. Han flög segelflygplan under den tid han läste i 9:an och var en framstående elev. Han har nu över 2.000 flygtimmar bakom sig och är flyginstruktör. Han föredrar vara anonym eftersom han ämnar söka jobb hos ett flygbolag, och han har en känsla av att om hans namn offentliggöres så kommer detta att hindra hans chanser. Han är nästan 20 år gammal.

Piloten är en person med utmärkt karaktär och jag har absolut ingen anledning att tvivla på hans ord. Under den första intervjun hade jag sällskap av en person som ej tror på UFOs, och denna, en kvinna, uppgav att hon tror på vad piloten berättade.

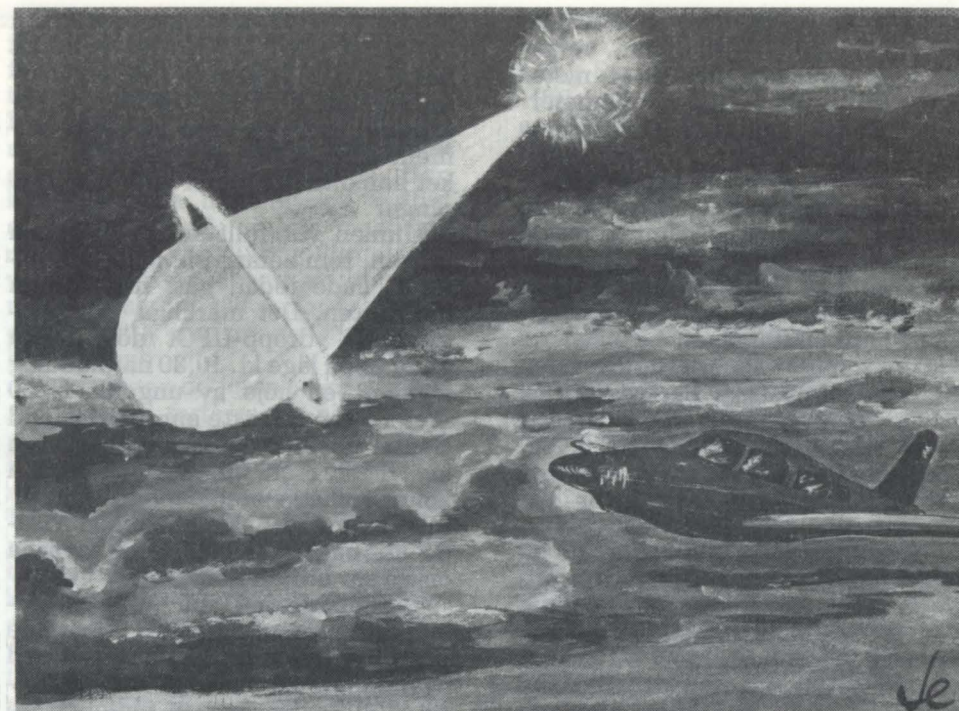
Pilotens karaktär, de accelera-

tionsändringar som observerades samt UFOts ovanliga utseende gör detta till ett betydelsefullt fall. Piloten var mycket lite insatt i UFO-fenomenet innan dessa upplevelser, vilket ger mer trovärdighet åt de ovanliga detaljer och manövrer som han observerade, plus de elektromagnetiska (E-M) effekterna på hans flyg- och radioutrustning under den andra iakttagelsen.

Första iakttagelsen

Det första mötet skedde kl. 21.30 den 5 november 1980, över den norra delen av Lake Berryessa i närheten av där flygkorridor V-87 korsar sjön. På grund av vittnets önskan om anonymitetsskydd kommer vi att kalla honom John Taylor.

John var på återresa från Chico, Kalifornien, från norr i en nästan rakt sydlig flygkurs på omkring 2.500 meters höjd och flög på instrument IFR, (Instrument Flight Rules) trots att det var klart överallt runt honom. Det fanns ett mulet område bortom hans vänstra vinge i öster på en ungefärlig höjd av 3.600 meter. När han överblickade himlen runt omkring sig för att försöka upptäcka annat eventuellt flyg i området, vilket varje pilot gör, fick han syn på ett ljus i läge kl. 7.30. Han anropade flygledningscentralen i Oakland och frågade, om något annat plan befann sig i hans närhet. Oaklandcentralen informerade honom om att de inte kände till något annat flyg i det området och tillade att de inte hade någonting på radar. Ljuset verkade befinna sig 5 till 8 km bort.

Strax efter radiosamtalet med Oakland började ljuset öka i intensitet, och han insåg att det snabbt närmade sig honom. Det rörde sig parallellt med honom i läge kl. 9, och höll jämn fart med honom bortom hans vänstra vinge på ett avstånd av ca 800 meter. Det stannade där i 15 till 20 sekunder, under vilken tid Taylor lyckades få en uppfattning om sin nattliga följeslagare. Taylor kunde inte dra sig till minnes att han sett månen vara uppe denna natt, antagligen på grund av den delvis mulna himlen på 3.600 meter samt hans närgranskande av UFOt.

Vad han såg var ett utdraget droppformat och orangelysande UFO, extremt strömlinjeformat, slätt och pistolkuleformat i nosen. Den rundade nosen glödde och pulserade i klart orange. Pulseringshastigheten var en eller två per sekund. Resten av flygkroppen och den spetsiga bakänden glödde konstant och var ljusare till färgen. Den mest

ovanliga detaljen var en snurrande ring av rött, blått och vitt ljus runt UFOt strax bakom den pistolkuleformade nosens bas, som om det var en nästan osynlig propeller som snurrade med hög hastighet (se skiss). Inga andra detaljer kunde urskiljas, som t.ex. fönster eller utskjutande delar. Ringens hastighet ökade i samband med att UFOt accelererade.

UFOt ökade sedan i ljusstyrka och sköt i samma stund förbi Taylors plan med oerhörd hastighet och placerade sig ca 5 km framför honom. Det utförde sedan en snäv, vertikal kursändring åt höger utan att sakta farten och sköt rakt uppåt och försvann ur sikte på ca 5 sekunder.

Under dess första acceleration bort från Taylors flygplan genomgick det en snabb formförändring. Farkosten förändrades från sin konurskarpa form till ett starkt lysande klot av orangefärgat ljus på ungefär 3 sekunder, innan den steg verti-

kalt och försvann. När den befann sig vid sidan av Taylors plan, verkade den vara ungefär 13-14 meter långt och 5 till 6 meter i diameter, och den snurrande ringen 9-10 meter i diameter.

Taylor anropade Oakland Center igen, och beskrev i korthet vad han upplevt. Flygledarna nämnde att de hade fått in rapporter de senaste nätterna från San José-området, söder om hans läge, och de var nyfikna på hans iakttagelse.

Fem minuter senare, nu över den södra delen av Lake Berryessa, fick Taylor åter syn på UFOt. Denna gång befann det sig i läge kl. 06.30. Han ville försäkra sig om att han inte såg något slags reflex, varför han släckte den yttre och inre belysningen. Med ljusen släckta kunde piloten fortfarande se UFOt. Han utförde sedan en bankningsmanöver åt vänster och kunde då se det glödande UFOt reflekteras i vänstra vingen. Han meddelade Oakland Center att det befann sig i närheten av honom igen, och de svarade att de skulle leda andra flygplan till hans läge.

Taylors flygplan och UFOt befann sig fortfarande i ett område med klar himmel och ett molntäcke på 3.600 meters höjd. Det sköt åter iväg framåt, genomgick samma formförändring, passerade Taylors plan och utförde även nu en omedelbar 90 graders vertikal sväng, och sköt sedan upp genom molntäcket. Ett trafikflygplan på 6.600 meters höjd såg det komma upp genom molnen. Oakland Center frågade om flygplanets piloter önskade avge en rapport om farkosten men de två avstod från detta.

Andra iakttagelsen

Den 8 augusti 1981 kl. 02.30, i närheten av San Luis-reservoaren, ca 72 km sydost om San Jose, såg John Taylor samma eller ett liknande "ringomgärdat" UFO för andra gången. Taylor flög åter ett Piper-flygplan med lågt placerade vingar i

flygkurs V-107 mot nordväst. Han var på återfärd till Novato-området norr om San Francisco från en charterflygning till Palm Springs, Kalifornien. Han flög även nu på instrument IFR, mest i övningssyfte, vilket han ofta gör under sina nattflygningar.

Himlen var fullständigt klar och månen, som befann sig i första kvarteret, hade redan gått ned bakom horisonten. Det märkliga "ringomgärdade" dropp-UFOt dök denna gång upp i läge kl. 10.30 när han flög fram på en höjd av ungefär 2.250 meter. Han försökte anropa Oakland Center för att rapportera närvaron av UFOt, men upptäckte att båda kommunikationsradioapparaterna inte fungerade. En snabbkoll visade att båda navigationsmottagarna också var ur funktion.

Digitalsiffrorna på DME (avståndsmätinstrumentet) började växla och blev sedan svarta. Oroad över alla dessa plötsliga instrumentfel vred Taylor över en radiobrytare i läge "test" och skruvade upp volymen i ett försök att åtminstone få höra statiska störningar. Det förekom inga sådana varken i hörlurarna eller i högtalaren. Under hela denna tid höll sig UFOt i läge kl. 10.30, framför och bortom hans vänstra vinge, på ett avstånd som bedömdes vara ca 800 meter till 1,5 km. Bekymrad över alla tydliga E-M-effekter på den elektriska utrustningen, kändes det skönt att notera att motorn fortsatte fungera normalt, utan den minsta hostning.

Under tiden hade Oakland Centers radar Piper-planet på sina skärmar, både före och efter iakttagelsen som varade ungefär 5 minuter. Under denna tid korsade UFOt hans bana, sköt uppåt, korsade banan igen och for nedåt. Det korsade sedan hans bana igen och upprepade manövern. Det var som om det ringomgärdade UFOt genom sina rörelser liksom formade en låda framför honom och runt hans bana. Det sackade också efter för att sedan åter skjuta förbi.

Taylor manövrerade sitt plan ett flertal gånger när det gavs tillfälle för att ta sig en bättre och närmare titt på farkosten. Vid ett tillfälle lyckades han komma så pass nära som 150 meter. Detta närmande gjordes bakifrån och nedifrån. Han kunde i detta läge mycket tydligt se den snurrande ringen med sina röda, blå och vita färger. Färgen såg ut som en regnbågseffekt. När han närmade sig till 150 meter avlägsnade sig UFOt som om det förnam att han kom närmare.

Strax innan det accelererade snurrade ringen fortare och nästan försvann. Orange-färgen på farkosten blev också intensivare, speciellt i nosen. Pulstakten ökade i tempo och UFOt blev ljusstarkare vid varje puls. Dess form övergick gradvis till vad som verkade vara ett stort klot av eld, allt inom några få sekunder. Det passerade genom denna förändringssekvens under accelerationen när det sköt iväg framåt, varpå det åter utförde en vertikal 90 graders kursändring rakt uppåt och försvann ur sikte.

Taylor märkte nu att all hans radioutrustning fungerade normalt igen. Kontakt togs sedan med Oakland Center och han fick då veta att man där varit orolig på grund av att hans plan försvunnit från skärmen under UFOts manövrer framför honom. UFOt i sig självt syntes aldrig på Oaklands radarskärmar, men blockerade på något vis hans flygplan från att registreras. Oakland Center underrättades om inkräktaren, men dessa flygledare visade inget intresse, eller de kanske inte trodde på vad piloten relaterade.

Radio- och navigationsutrustningen i planet genomgick senare en kontroll och befanns vara i fullgott skick. Inga E-M-varianter på utrustningen noterades under iakttagelsen oberoende av flygplanets och UFOts olika positioner i förhållande till varandra.

Märkligt nog gjordes dessa två iakttagelser före och efter den våg av

observationer av rödglödande farkoster som drabbade området kring San Josés flygplats i februari 1981. Dessa omfattade förföljelser av flygplan, bl.a. en sådan mitt i flygstråket.

De flygplan och instrument som var inblandade i de två iakttagelserna var:

5 november 1980: Flygplanet var en 1980 Piper Turbo Saratoga SP. Den första navigationsradion var en King RNAV KNS80. Den första kommunikationsradion var en King KY196/197 och den andra Nav/Com var en King KXI75B. Instrumentpanelen var ett system KC 200. Inga problem med utrustningen förekom under denna iakttagelse.

8 augusti 1981: Flygplanet var en 1980 Piper Archer II. Utrustningen var en första Comm/King KY196/197; första Nav, King KN53 Loge Indicator 1000; andra Comm/Nav KX&×\$B Indicator KI205 (King). Problem uppstod hos all denna utrustning under den andra iakttagelsen.

Dr J Allen Hynek (Center for UFO Studies) besökte San Francisco-området den 19 november för ett TV-framträdande och passade samtidigt på att förhöra vittnet och spela in intervjun.

Trots att detta vittne var den ende observatören förutom de två piloter i den ena incidenten som vägrade identifiera sig, så förekommer inget tvivel angående hans ärlighet och pålitlighet.

Det okända föremålet beskrevs så detaljrikt, att det verkar utesluta varje form av känt naturfenomen. Vi anser att detta vittne håller sig till sanningen när han beskriver de två händelserna. Eftersom han inte vill få sitt namn publicerat, söker han ej bli känd utan tyckte att han borde rapportera det märkliga objektet och dess ovanliga manövrer till vetenskapligt inriktade forskare.

Källa: The Mufon UFO Journal, Number 168, February 1982.

Familj oroades av spökerier i afrikanskt hus

Från en av våra läsare har vi erhållit följande artikel:

Av en tillfällighet läste jag en artikel med parapsykologiskt innehåll i en av era tidningar och den var mycket intressant. Själv har jag också varit med om en del ovanliga händelser, dock icke av UFO-karaktär, som jag här gärna vill berätta om.

Jag och min hustru var för en del år sedan bosatta i en liten stad i Algarve, Lagos. Eftersom vi skulle stanna där i mer än ett halvt år hyrde vi ett hus som allmänt kallades Trinta da Trindade och låg i förnäm avskildhet i stadens utkant. Huset som för övrigt var väldigt stort och byggt för ett par hundra år sedan var tydligen känt för att det där hade hänt en del besynnerliga saker vilket vi inte visste något om från början.

Så snart vi hade installerat oss, började vi emellertid märka en del ting som vi inte var vana vid. Saker och ting flyttades från plats till plats utan vår medverkan, mest på natten och ofta mellan 24 och 3. En natt väcktes vi av att mitt målarskrin jämte mitt staffli med en väldig kraft slog i väggen i rummet intill som jag använde till ateljé. Givetvis blev vi lite skräddade, men jag steg upp och gick in och tittade i rummet, men då var allt tyst och stilla och allting stod som jag tidigare lämnat det.

Dörrar stängdes och öppnades med buller och bång. Att märka är att dessa dörrar var gamla och gista samt försedda med järnklinka, så att det i vanliga fall var ganska besvärligt att öppna. Huset ägdes av apotekaren i staden vars hustru fått detta i bröllopspresent av sina föräldrar, men sedan de bott där själva

några dagar i samband med bröllopet hade de blivit skrämda och sedan dess hade huset stått oanvänt i många år tills vi råkade hyra det.

Redan från första natten i huset hörde vi dans och musik och "klackarna i taket" så att vi inte kunde sova. Detta pågick i flera veckor lite då och då. Det fanns inte mycket att förströ sig med i denna lilla stad mer än ambulerande biograf en gång i veckan. En kväll skulle de visa en film med Nils Poppe och Anita Ekberg samt en kortfilm med prins Philip och drottning Elisabeth på rundresa i Portugal. Filmen började kl. 21.30, och den kvällen var vi på ett café innan. När kl. var 21.20 råkade vi titta på väggklockan men den visade på 22.20 varför jag frågade kyparen om inte deras klocka gick en timma före, nej, sa han och skrattade, det är nog era som går fel. Det var ingenting att göra åt saken, eftersom vi även konstaterade att filmen hade börjat för en timma tillbaka.

Innan vi hade gått hemifrån, hade vi som vanligt låst den stora tunga ekporten och släckt allt elektriskt. När vi låst upp porten och kommit in i huset var allt helt upplöst, t.o.m. mer än vad vi brukade ha upplöst. Till detta kan nämnas att ingen obehörig skulle våga göra intrång i detta hus ägt av en av stadens mest respekterade familjer. Vi kollade våra armbandsklockor med dessa som fanns hemma i huset och de stämde överens. Dagen efter när vi kom ner till city kollade vi ånyo våra klockor med de övriga i staden och då visade det sig, att trots att vi inte ställt om våra klockor hade vi rätt tid.

Det hände ständigt mer eller

mindre egendomliga saker av ett slag vi uppfattade som andeväsen. De tog på oss över en arm eller på huvudet med iskalla händer. Vid sådana tillfällen iakttog vi, att även vakthunden på gården var skakad och darrade av skräck samt att alla undulaterna, ett tjugotal i en stor bur, flaxade omkring som om något jagade dem. Efter några månader ville jag att vi skulle resa därifrån men min hustru ville trots allt stanna där vi var, eftersom det f.ö. var så vidunderligt vackert med bl.a. utsikt ut över det djupblå havet ända bort mot Albufeira. Vi var i alla fall ganska trötta på allt som hänt oss sedan januari månad, då vi kom dit, och vi hade hunnit fram till påsk och då reste vi för några dagar till Sevilla, där det firades "Santa Semana" (heliga veckan).

När vi efter påskhögtidligheterna kom tillbaka igen fortsatte det ungefär som tidigare med Pottergeistfenomen. Ett stort fotografi i glas och ram råkade ut för "behandling". Fotografiet var borta liksom även glaset och ena vinkeln av ramen. Endast den andra ramhalvan hängde kvar på väggen. Efter flera timmars sökande hittade vi det vi sökte inklämt bakom en fåtölj, dock ej andra ramhalvan. Den var och förblev försvunnen.

Så fortsatte det under mer eller mindre ett halvt år, då det var dags för hemfärd. Bland våra souvenirer hade vi en del stora, vackra snäckor och en av dessa blev stående i ett skåp där man brukar förvara saker som man kanske tröttnar på men inte direkt vill kasta bort. Flera månader efter det att vi kommit hem till vår bostad i Stockholm kom en dag

en bekant på besök, och hon visades in i ett annat rum medan kaffet kokades. Bara några minuter efter det hon kommit in och satt sig skratade hon till och frågade, varför denna stora snäcka stod på bordet. Vi tittade in och blev inte lite förvånade när vi såg att det var den snäcka som vi för flera månader sedan satt in i skåpet för att vi inte ville ha den framme.

Liknande företeelser fortsatte lång tid efteråt men har sedermera avtagit helt. Ovanstående har min hustru och jag upplevt tillsammans.

Jag själv har vid flera tillfällen upplevt en annan sak flera gånger när någon nära anhörig gått över gränsen till ett annat medvetande:

När min över åttiårige far gick bort hade jag en upplevelse som jag tolkade på mitt eget sätt, nämligen en hälsning från andra sidan. Jag satt och slötittade på TV en kväll och helt plötsligt svävade en underbar, odefinierbar blomdoft förbi näsan på mig. Detta upprepades även när min mor en del år senare gick bort.

En likadan upplevelse hade jag för några år sedan, då en mycket god vän och kollega gick över gränsen. De sista timmarna han låg i sin sjuk-säng satt hans hustru och pratade med honom bl.a. om mig och han hade då uttryckt en önskan, att hon så fort han lämnat sitt jordiska liv skulle meddela mig vilket hon också gjorde. Dagen efter fick jag ett kort från henne. Det märkliga var emellertid, att vid exakt den tidpunkt han somnade in fick jag en hälsning ifrån honom med en liknande blomdoft, som jag fått tidigare vid mina föräldrars bortgång.

Göte Long

Ufonauter studerade brasiliansk bondgård

Av Dr. W. Buhler

Benedito Cristovao da Silva jobbade som traktorförare på plantagen Sao Pedro Fazenda, som är belägen fem km från Cacapava Velha, en liten stad i Sao Paulo-distriktet. Vid tiden för hans säregna upplevelse, en söndagsmorgon i augusti 1978, var han 34 år. Han var gift och hade två barn.

Som vanligt hade Benedito gått upp mitt i natten för att börja arbeta och han hade 20 min. gångväg till plantagebyggnaderna. Framme vid plantagen tände han lampor både ute och inne och gick sedan för att koppla transportvagnen till traktorn, då han märkte att någon satt på vagnen och med hjälp av en lampa i handen gestikulerade till Benedito att starta traktorn.

Den okända individen såg mycket mänsklig ut, cirka 180 cm lång och bar en icke genomskinlig hjälm som gjorde att Benedito inte såg vem det var. Varelsen hade en överalliknande uniform i lätt reflekterande material och lampan han höll i högra handen var stor som en billampa och hade ett kort skaft.

Benedito berättar, att när skenet från varelsens lampa träffade honom förändrades hans medvetande och han kände sig halvt underkastad varelsens vilja. Därför gick han och satte sig på traktorn och startade enligt varelsens direktiv. 15 min. tog det sedan att köra två km till det ställe där fodret till djuren skulle lastas av. Benedito hoppade av traktorn

och började lossa lasten och efter det skulle han hämta djuren. Varelsen hoppade också av vagnen och från ett avstånd av en m från Benedito stod han och tittade på när han arbetade, och ibland lyste han med sin lampa över traktorn och vagnen och studerade uppmärksam varje steg i arbetet.

När Benedito senare skulle hämta djuren följde varelsen med. Vid ett tillfälle tog han en handfull foder ur tråget, luktade på det och lade tillbaka det. Benedito ägnade de närmaste 90 minuterna åt att fylla alla tråg med foder. När tre tråg återstod, signalerade varelsen åt Benedito att sätta sig i traktorn och ljuset från lampan träffade denna gång Benedito i ansiktet. Han blev så bländad, att han därefter varken kunde se varelsen, traktorn eller vagnen. Beneditos nästa minne är att han vaknade upp på ett helt annat ställe på vägen. Han var nu på en raksträcka mitt emot den stora lantegendomen och bredvid svävade en främmande farkost på cirka tolv meters höjd. Den verkade vara tolv meter rakt över och cirka tre meter från topp till bas och hängde med ena änden lutande mot marken. Från denna främre ände satt en stege, som gick ut från en dörr och nådde ned till marken. Runt om hela farkosten, både uppe som nere, satt runda ljus på ett inbördes avstånd av 50 cm och tio cm i diameter och dessa ändrade hela tiden färg från rött, grönt till

orange. Fältet som omger vägen vid detta ställe var avgränsat med taggtrådsstängsel. Tio meter innanför stängslet observerade Benedito ytterligare tre varelser som bar likadana lampor som den första varelsen. Till hans stora förvåning promenerade de tre varelserna rakt genom stängslet, som om det inte fanns. Det fanns fyra trådar i stängslet och den översta satt 160 cm från marken.

Benedito hörde männen prata med varandra och det lät som ett kvittrande. De tre varelserna lyste på marken som om de letade efter något. När Benedito försökte ta reda på vad de sökte efter, lyste varelserna med lamporna på honom, och han kände genast att hans krafter och koncentrationsförmåga försvann.

Benedito tror att han måste ha stannat på denna plats i 15 till 20 minuter, tills den första varelsen signalerade till honom att gå med honom fyra gånger runt farkosten, vilket han gjorde. Vid denna tidpunkt hade

de tre andra varelserna bordat farkosten. Först gick de uppför stegen och sedan längs en plattform gående utmed hela farkosten till dess bortre ände och där försvann varelserna.

Efter det att Benedito gått fyra gånger runt farkosten gav främlingen honom en ny signal, denna gång att stanna. Samtidigt hoppade de tre andra ned från farkosten, fast nu från en annan dörr. De fyra männen började prata med varandra, och efter en stund tecknade den första varelsen åt Benedito att gå upp i farkosten. Än en gång lyste varelsen med lampan rakt i ansiktet på Benedito, och han kände sig kraftlös och kunde inte förnimma vad som hände omkring honom. När han åter var vid sina sinnens fulla bruk fann han sig stående bredvid sin traktor och varelsen var fortfarande med honom. Vid denna tidpunkt märkte Benedito, att morgonen började gry.

Varelsen började vifta med sin lampa och riktade en orangefärgad

ljusstråle bort mot farkosten, vilken Benedito kunde skönja på två km:s avstånd tack vare de halvsläckta röda ljus som lyste på farkosten. Svaret från farkosten kom i form av en serie ljusblixtar i färgerna grönt, orange och rött. Benedito märkte, att trots att ljusstrålarna ibland var riktade rakt upp i luften lyste de även upp marken under farkosten.

Varelsen gick två varv runt traktorn och signalerade att även han nu var i stånd att gå ombord på farkosten. Snabbt försvann han upp i luften till en höjd av 20 m, och allt Benedito kunde se av honom var ljuset från hans lampa. Varelsen hade strax före sitt försvinnande riktat sin lampa mot Beneditos ansikte som därav fick synen nedsatt.

När varelsen hade nått en höjd av 20 m såg Benedito att ljuset avlägsnade sig horisontellt bort mot farkosten på cirka två km:s avstånd och där försvann ljuset från hans lampa. Benedito kunde fortfarande se ljusen på farkosten, men efter ett par minuter började dessa ljus blixtra i grön, röd och orange färg. Klockan var nu 5.30 och Benedito såg silhuetten av farkosten mot den ljusa himmelen och strax därefter steg farkosten till en höjd av tio m och ett rökmoln syntes under den. På ett ögonblick var farkosten borta. Benedito gav sig iväg och var hemma vid sextiden och

träffade då en arbetskamrat, som fick reda på vad som hänt liksom plantagens administratör. Därefter gav sig Benedito tillbaka till fältet för att utfodra djuren. Han var färdig kl 10 på kvällen.

Hans arbetskamrat hade också sett farkostens röda ljus. Efter händelsen gjordes noggranna undersökningar över hela egendomen men inget fattades. Däremot var lamporna för konstgjord befruktning tända i byggnaden.

Efter några dagar såg Benedito farkosten på nytt en eftermiddag, då han lämnade plantagebyggnaden. Den rörde sig sakta upp och ned på 200 m avstånd och dess ljusstrålar i grönt, rött och orange syntes tydligt. Benedito gav sig snabbt iväg för att underrätta administratören, något han lovat att göra om farkosten kom igen, men de hann ej tillbaka i tid för att se farkosten. Beneditos arbetschema ändrades så, att han i fortsättningen slapp de tidiga morgontimmarna. Två år efter händelsen berättade Benedito att följderna av upplevelsen med varelsen har lett till att han har utvecklat större anlag för sitt arbete och inte längre är rädd för att samtala med människor.

Övers. av artikel av Gordon Creighton i *Flying Saucer Review*, Vol 28 nr 2.

B-O Lidén

BILRESENÄRER BORTFÖRDA OCH UNDERSÖKTA OMBORD PÅ UFO

Av Irene Granchi, välkänd brasiliansk UFO-reporter.
Översättning från portugisiskan: Elisabeth von Bahr.

Fru Luli Oswald från Rio de Janeiro skulle göra en bilresa till Saquaremas rekreationsort, belägen vid kusten en timmes bilresa österut, nedanför Niteroi, för att lämna några saker till dottern som bor där. FG, en vän till Luli Oswalds söner, hade varit där samma dag, men glömt sitt körkort och några papper kvar. Han har en Fiat 147 som han delar med sin syster. Det var systemens tur att ha bilen men han var nu tvungen att återvända till Saquarema för att hämta sina papper men ämnade ta sig tillbaka till Rio samma natt. Därför bestämde Luli och FG sig för att åka tillsammans. Vid 21.30-tiden en regnig måndagskväll befann de sig på motorvägen Amaral Peixoto. De vek av från motorvägen och tog en kustväg. Regnet hade avtagit något men det var fortfarande mörkt och molnigt.

För att hålla samtalet flytande då andra ämnen börjat tryta, frågade Luli den unge mannen: "Skulle du vilja se ett flygande tefat?" Han svarade att det skulle han väldigt gärna vilja se. Hon fortsatte "och om ett skulle dyka upp här just nu, skulle du bli rädd då?" Han svarade att det skulle vara underbart. Just då såg Luli, som mest pratat för pratets skull, helt överraskande tre ljuspunkter över havet och sa därför

"om du verkligen vill se ett så titta där borta". Och faktiskt, förutom de tre ljusen såg båda ett stort, runt kuppelliknande föremål. Men de fortsatte sin färd, FG med hela sin uppmärksamhet riktad på vägen, eftersom den var dålig och därtill var det mörkt. Luli tittade ut över havet igen och såg vad hon trodde var månen, stor och klart skinande över vattnet. Men det var inte månen. Efter att ha kört mellan några kullar befann de sig åter på vägen intill kusten. Nu var det mörkare än någonsin och Luli undrade om de kört fel. För att fastställa sin position vände FG bilen och strålkastarljusen som lyste ut över havet började blinka av och till. Han körde vidare, då plötsligt motorn började krångla. Han gick ut för att undersöka den och fann att strålkastarljusen fortfarande blinkade, men antog att Luli, som satt i bilen, skojade med honom. De fortsatte och åter såg FG på avstånd "månen" som lyste starkt på havet, men var fortfarande tvungen att koncentrera sig på vägen och tittade därför inte mer. Ytterligare en gång såg de, de tre ljuspunkterna. De berättade om det för Lulis dotter Costanza och de skojade om det men fick lova dottern att ta inlandsvägen, den mellan kullarna, tillbaka till Rio.

HANDLINGSPROGRAM

Om Du har varit med om någon UFO-upplevelse eller tror Dig komma att uppleva det, kan det vara av intresse att veta vad man skall göra. Vi har ett handlingsprogram som Du kan beställa från oss genom att sätta in 30 kronor på postgironummer 84325-0 och skriv på talongen "Handlingsprogram".

Ljus ur havet

På tillbakavägen körde de fel och hamnade igen på kustvägen. Plötsligt började bilen "hoppa omkring som en tokig häst". Trots att de tankat bilen när de lämnade Niteroi märkte de hur bensinmätaren sjönk. I horisonten ut över havet såg Luli åter de tre ljusen och såsom varande musiker och pianist räknade hon för sig själv i tankarna ett-två-tre, ett-två-tre, tills plötsligt FG sa: "Har du sett att det kommer ljus upp ur havet?" Jämte de tre ljusen i fjärran tycktes det finnas något föremål. När ljusen höjde sig upp ur havet formade sig vattnet till en svamp. Under tiden hoppade och skuttade bilen fram på den dåliga vägen, och vid det här laget satt båda fastspända i sina säkerhetsbälten.

Jättecigarr över fabriken!

När de nådde slutet på kuststräckan kom de till en plats, där det ligger en nedlagd fabrik. Fabriken hade förut bearbetat magnetiska ämnen, från berget Jacome alldeles i närheten. Men eftersom den inte längre var i drift fanns det ingen förklaring till varför den var upplöst, för det var den, och absolut inte denna sena nattimma. Just då fick de syn på en enorm farkost, så väldig att den upptog utrymmet mellan två berg. Den var cigarrformad, men med avskurna ändar och orangefärgad. På sidan fanns en rad med fönster eller öppningar. De ingav en känsla av lugn och stillhet. Vägen slingrade sig mellan två berg och plötsligt såg de båda hur på deras vänstra sida - sjösidan - tre starka ljus lyste på dem. Skenet upplyste allt och särskilt föraren. Bilen ryckte och hoppade omkring, dörrarna skramlade och det tänkte gömma sig under fordonet.

Minnesluckor

Från detta ögonblick och fram till den tidpunkt då de fann sig själva

sittande i bilen framför infarten till en gård, flera kilometer bort, hade de båda drabbats av minnesförlust. Sviter av chocken och oro över bristen på bensin fick dem att börja leta efter bensinpump. När de hittat en bad de om kaffe. Stationsförmannen meddelade dem att han inte serverade kaffe denna tid på dygnet, nästan kl. 2 på natten. Luli räknade efter och kom till den slutsatsen att klockan inte borde vara mer än 23.30, eftersom det inte tar längre tid än så att komma dit från Saquarema. Efteråt märkte hon att armbandsklockan gick tre timmar före, vilket aldrig hänt förut. En annan detalj var att radion inte fungerat normalt under sista delen av återresan. Ljudet var förvrängt, men hade däremot fungerat på utresan till Saquarema, då den skrällt ut popmusik som FG hade tyckt om.

Vid bensinstationen talade föreståndaren om att ingen längre tordes köra genom det området nattetid, eftersom underliga oidentifierade flygande föremål ofta setts där och några blivit skadade. När de hämtat sig något fortsatte de längs motorvägen Amaral Peixoto, men som på ett givet tecken började bildörrarna att skramla igen. Nu märkte de att detta inträffade när de passerade någon bensinpump eller ett upplyst ställe och blev inte längre så förskräckta. De var inte fastspända i sina säkerhetsbälten, utan de for upp i luften och slog mot rutorna. Fenomenet upphörde plötsligt när

de passerat fartvgsvarvet i Niteroi. De var inte rädda längre eftersom de insåg att de kunde få hjälp om så skulle behövas. Vid hemkomsten upptäckte de att resan, som normalt skulle tagit två timmar, hade tagit fem!

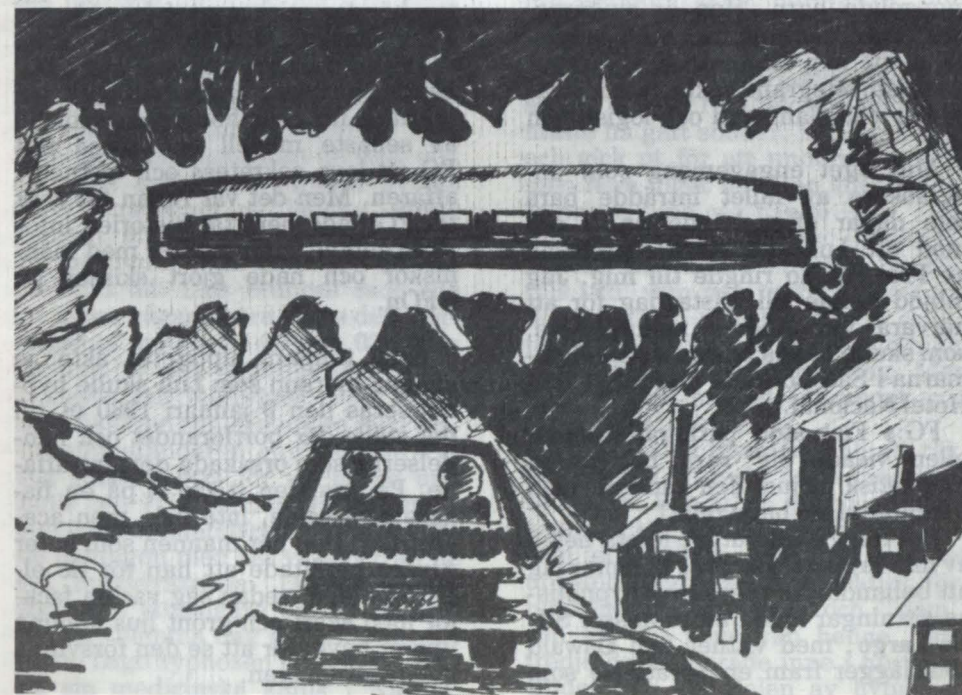
Lulis lidande

Några av de direkta konsekvenserna för Luli av händelsen var att hon inte kunde urinera på 48 timmar. Därefter blev det normalt. Hon hade dessförinnan under lång tid haft besvär med njurarna men var nu botad från plågorna. Idag, åtta månader senare tycks hon fortfarande vara botad. Hon fruktade ett återfall i halsfluss som hon också lidit av men den uppenbarade sig bara några dagar. Men hennes ögon upphörde inte att bränna och rinna förrän en månad efter händelsen vid Ponta Negra. Hon märkte också en brin-

ande känsla i bröstkorgen. Inget syntes utanpå men besvären varade i tio dagar. Luli menade att det onda i ögonen kunde förknippas med att hon länge hade stirrat in i ljuset från en himlakropp och att ljuset tycktes henne "isigt" som om det innehöll iskristaller.

Bilen blev magnetisk

FG:s förklaring överensstämmer på nästan alla punkter med Lulis. Dock talar han om två ljus, inte tre. Han nämner minnesförlusten och tiden de tillbringade i huset i Saquarema, vilken han uppskattar till 21.50. Han bekräftar besväret med bilen och ger ytterligare detaljer om paniken, som grep dem båda när dörrarna skramlade och när säkerhetsbältena flög upp i luften och slog mot rutorna. Han ger i sin förklaring intrycket av att vara extremt känslig och mycket upptagen av sina egna känsloreaktioner och upprepar

hela tiden "jag kände..." I motsats till Luli säger han att han fysiskt mätte bra efter händelsen, förutom chocken. Han kände sig "magnetisk" och att händelsen givit honom en djup andlig upplevelse. Åsynen av det stora, orangefärgade rektangulära föremålet gjorde ett starkt intryck på honom.

Luli däremot kanske på grund av sitt yrke och sin djupa mognad, visar stor objektivitet i sin redogörelse. Vi undersökare fick tillfälle att kontrollera sanningshalten vad beträffar det geografiska läget, föremålets storlek, samt exakta detaljer vid mötet med bensinstationsföreståndaren och allt stämde perfekt.

FG är universitetsstuderande, sportintresserad, ohämmad, livlig och intelligent, men ännu inte helt känslomässigt stabil.

Luli Oswald är pensionerad pianolärare, konsertpianist och föreläsare. Hon har hållit två föreläsningar om brasiliansk folkmusik på amerikanska universitet. Hon är "healer" och har arbetat tillsammans med Frei Albino Aresi på hans klinik för mongolida barn. Hon är sjubarnsmor och mormor och är berest. Trots att hon är emotionell återger hon samvetsgrant fakta, som visar på hur välbalanserad och logisk hon är.

Mitt eget engagemang som undersökare av fallet inträdde bara fem dagar efter händelsen, i och med att Luli, på rekommendation av Frei Albino ringde till mig. Jag inbjöd henne till nästa dag för att närvara vid Apex:s månadmöte, som skulle hållas hos en av medlemmarna i Sao Conrado inte långt från Hotel Nacional.

FG:s Fiat stod parkerad utanför bilen visade sig vara högradigt magnetisk på just den vänstra sidan där ljusstrålen hade fallit!

Det föregående utgör första delen av min rapport. I del två kommer jag att behandla de regressivt hypnotiska sittningar ledda av professor Silvio Largo, med vittnet Luli Oswald som lägger fram en berättelse som

är lika förvånandsvärd som rik på oväntade detaljer. Det finns också en tredje episod, en fysisk sådan där Luli blev skadad såsom offret vid en bilolycka. Jag har åtta bandupptagningar, vart och ett om sextio minuter, med de två vittnenas redogörelse.

Ytterligare iakttagelser

Amerikanen Bob Pratt är den andre utredaren som tillsammans med mig kan vittna om detaljernas samstämmighet och sanningshalten i Lulis redogörelse. Under vår resa träffade vi också servicemannen på bensinstationen som var i tjänst under episoden vid Ponta Negra. Han kände genast igen Luli och sa: "Vet ni, att bara en vecka efter det att ni varit här, såg jag ett kolossalt UFO som flög över mitt hus i riktning mot Ponta Negra. Jag såg tre män och där fanns en genomskinlig dörr. Den var rektangulärt formad, och min granne där borta (pekar) såg det också. Jag fick honom att göra en skiss av de tre männen, och den visar hur tre händer sticker ut från sidorna. FG:s vägran att låta sig hypnotiseras och att vidare tala om sin UFO-händelse beror huvudsakligen på att hans far givit honom en sportbil av senaste modell och också fått FG att lova sekretess och tystnad i affären. Men det var redan för sent för FG hade berättat historien inför Apex-mötet, inför massor med människor och hade gjort skisser på UFO:n.

Som tidigare uppgetts åkte vi samma morgon som Luli skulle hypnotiseras den 9 januari 1980 ut till det ställe där bortförandet och händelserna som orsakade det, inträffade. På stranden stötte vi på en fiskare som sålde, inte fisk, men acajoufrukt. Den här mannen som heter Alvaro berättade att han för tio eller femton år sedan såg vackra facklor med skärt och grönt ljus komma upp ur havet för att se den försvinna ned i vattnet igen.

Mc-förare förföljd av UFO!

Vi fortsatte vidare för att få träffa Luis Franca, bensinstationsföreståndaren och vi fann honom i hemmet. Han kände genast igen Luli, tre månader efter deras besök. Han berättade för oss om sin egen syn, som jag nämnt om tidigare, då han från sitt hus såg vad som tycktes vara en enorm farkost, ganska högt upp i luften och som spred grönt, blått, rött och vitt ljus. Efter vad vi kunde förstå av Luis Franca fanns där en dörrliknande del, vari han såg tre eller fyra "män". En av dem styrde farkosten medan de andra rörde på armarna. Han sade att farkosten åstadkom ett ljud, vilket han försökte återge för oss. Luis Franca, som är 58 år, sade sig inte känna rädsla när han såg UFO:t eftersom "han visste att Gud skulle hjälpa honom."

"Strålände, fantastisk, rik", var några av termerna han använde för att beskriva dess skönhet. Klockan var ca 15.00 och åtskilliga grannar hade också stått och tittat på farkosten när den förflyttat sig i riktning mot Ponta Negra. Det var exakt det stället där Lulis huvudsakliga händelser hade ägt rum.

Luis Francas berättade också för oss om fallet med motoristen, som kom till bensinstationen en natt och sade att han blivit förföljd av ett UFO i närheten av Jacone, vilket faktiskt är nästan detsamma som Ponta Negra. Han anlände i en demolerad bil. Luis Francas sade oss att ingen vågade köra längs den vägsträckan mellan 23.00 och 03.00 av fruktan för den okända fienden.

Dessa två intervjuer, den första med fiskaren och den andra med stationsföreståndaren gav oss tillräckligt starka bevis för att backa upp Lulis och FG:s berättelse. Berättelsen från föreståndaren överensstämde nämligen med allt vi hört från de två huvudvittnena. Dessutom tillfördes vi ytterligare en del upplysningar. Samma dag genomförde dr. Silvio Lago hypnosen på Luli Oswald på sin medicinska klinik i Niteroi.

Formad som en jägarhatt

Så snart vi anlant började sittningen. Luli berättade först om det ögonblick då hon och FG lämnade Rio de Janerio. Hon lade till några detaljer, såsom de tre första ljusens form, som hon beskrev som "en jägarhatt". Hon berörde "månen", vilken i själva verket var ett annat UFO och som avlägsnade sig när de kom fram till Saquarema vid 22.10. De två vittnenas känslomässiga tillstånd under den här tiden var extremt olika: Luli var förtjust över åsynen av himlakroppen, FG skräckslagen. På återvägen från Saquarema tog de fel väg, så att de åter hamnade på samma väg och kom att färdas längs stranden. FG anmärkte skrattande: "Vi får se om himlakroppen hälsar på oss". Men just då, vid 23-tiden syntes ingen till.

Han sa också: "Jag undrar om vi får syn på dem igen".

Luli svarade: "Det är klart". Omedelbart efter detta fick hon faktiskt syn på de blixtrande ljusen igen och började räkna, ett-två-tre, precis så som de blinkade. Motorn började krängla och bilen skuttade från sida till sida, tills FG drog den slutsatsen att alla fyra däcken samtidigt måste ha gått sönder. Han stannade och gick ut för att undersöka dem, men fann inget fel. Han körde vidare och samma sak hände igen. Därefter satte båda på sig säkerhetsbältena och körde en liten bit till, tills Luli, som inte tycker om att sitta fastspänd, föreslog att de skulle parkera och tillbringa natten i bilen och sedan fortsätta nästa dag. Men det var inte möjligt, eftersom systemen skulle ha bilen.

Under tiden fortsatte Luli att räkna tyst och rytmiskt i takt med ljusblixterna. Det är på grund av detta som hon känner sig ansvarig för vad som skulle följa. Hon tror, att det uppstod någon sorts telepatisk förbindelse mellan henne och "dem" och att det kom från henne, från tredje ögats område inne i huvudet. Under den här delen av hypnosen

återger hon en dröm som hon haft en vecka innann den här händelsen, vari hon hört samma slag, samma rytm och där också mycket fula humanoider uppenbarat sig vilka hon trott vara utomjordiska varelser.

För att återgå till situationen i bilen erinrar sig Luli nu att ett vackert svart UFO följt dem. Enligt henne var dess besättning snälla, vänliga och välmående. Hon trodde sig kunna se att de hade triangulära ansikten, men kunde inte ge ytterligare detaljer. Därefter förflyttar hon sin uppmärksamhet till en annan större farkost, som befinner sig i luften mellan två bergstoppar i Jacone. Denna farkost var genomskinlig. När dr. Lago ber henne gå in i den och undersöka den gör hon det men finner den tom. Hon påstår att denna farkost fjärrstyrs men tre ljus. Dessa har hela tiden följt bilen, uppger hon.

Det är värt att notera, att när jag först fick höra talas om detta fall, fick jag både Luli och FG att separat göra teckningar av farkosten de hade sett och båda hade ritat denna stora farkost noggrant och som jag tidigare nämnt kontrollerade vi detta vid sittningen och kom till slutsatsen, att den måste ha varit åtminstone 300 meter lång.

Kidnappningen

Hittintills under hypnosen har Luli sett ett stort föremål och så ytterligare ett stort och svart, på andra sidan vägen och förutom detta två blixtrande ljus som kom från kullarna och ner mot bilen. Sedan kommer en lång paus, varefter hon säger: "Det är så man kan bli sjuk", och tillägger sedan i panik: "Se upp! De har bilen! Det ärvår bil de har tagit den uppifrån!"

Dr Silvo frågar: "Vad är det son tagit bilen?" Hon svarar: "Ljuset.... ett av de små ljusen ovanför oss. De har tagit bilen och vi rör på oss.... men inte på marken. Vi har fångats av ljusknippet". Senare säger hon med gråten i halsen: "De drar oss

upp....drar oss. Det är den svarta himlakroppen....vi kommer in i den underifrån".

Sedan säger hon: "Vart har du tagit vägen?" Och fortsätter: "Vi är inne i den nu, inne i den svarta saken...." Dr Silvo Lago frågar: "Finns det ljus där?"

Efter en lång paus kommer svaret: "Vet du, det är som i en operations-sal. Vi är inte längre i bilen. Bilen är här, men vi är utanför den". Allt detta sägs med en röst laddad med känsla och som bryts till en snyftning, när doktorn frågar om det verkar trevligt där. "Det finns glasrör".

Dr Lago ber henne behålla sitt lugn eftersom de inte tänker göra henne illa, men hon replikerar skarpt. "De drar mig i håret! Detta är inte samma ansikten som var där". (Hon refererar till de vänliga triangulära ansiktena som hon sett i den svarta farkosten).

Vidriga rättansikten

Med en ton av motvilja tillägger hon: "De ser ut som rättor". För-gäves frågar nu dr. Lago hur långa de är men allt hon kan svara är: "Oh, gode Gud....så fruktansvärt... till och med öronen är som rättöron.. stora...fula". Doktorn frågar. "och munnen, hur är den?"

Hon svarar: "Som ett streck". Sedan kommer den hemska synen över henne igen och hon säger: "De är motbjudande". På frågan om de är tvåfotade svarar hon inte direkt men säger: "De står upp. Och vet du, deras fötter ser ut som ankföter". Hon säger att armarna är smala och får sen åter frågan om deras storlek och hon liknar den vid en trettonårings. Vad beträffar deras anletsdrag är näsan lång och smal, de har rättacke, men ingen svans. Hon säger: "De är rättfärgade,äckliga och gråa.

Hon sa sig bli undersökt av fem av dessa varelser, som var klubbiga, nakna och som inte tycktes ha några kläder eller täckning. Efter att ha tänkt en stund säger hon emellertid,

att det faktiskt är kläder och hon jämför dem med glänsande satäng som man bär under karnevaler. Hon tittar närmare, tvivlar något och undrar om de inte bär masker, kanske syrgasmasker, men utan slangar.

Helt plötsligt lägger hon märke till sin följeslagare, FG, blek som ett lik och lagd på ett bord i närheten, och utropar: "Han ser död ut". Hon beklagar sig åter över detta och beskriver sedan bordet som om det var av marmor. Fast det var inte marmor. Sedan lägger hon märke till att varelserna inte använder instrument utan ljusstrålar vid undersökningen av ynglingen och henne själv. Dr Lago är mycket enträgen och vill veta, om de verkligen inte använder instrument och hon förklarar att det uppifrån kommer rör som sänder ut ljusstrålar, samma sorts ljusstrålar som vid undersökningen. När de användes på henne orsakade de henne

mycket smärta i öronen.

Där fanns också stora, svarta instrumentpaneler, liknande dem i Boeingplan, men bara med knappar och inget mer. Trots det skumma ljuset ser hon allt. På frågan om hon sitter eller ligger ner svarar hon: "Jag sitter just nu när de kladdar på mina öron och i min näsa. Dessförinnan låg jag utsträckt med ansiktet ner".

Som svar på en annan fråga bekräftar hon, att hon fått genomgå en gynekologisk undersökning och också att de undersökt hela kroppen. Men den smärtsammaste undersökning var emellertid den i öronen, då de använde en ljusstråle som trängde in i öronens håligheter. Hon förnekade att det skedde med elektricitet som dr. Lago trott, utan det skedde helt enkelt med en ljusstråle. På frågan om hon kände någon lukt svarade hon direkt att hon kände lukt, lukten av svavel.

Undersökt med ljusstrålar

Förvånat sa hon: "Hur kunde du veta det?" och fortsatte: "Den här lukten tycker jag inte om, den gör det svårt för mig att andas. Det är inte det att det saknas luft, för det tycks finnas massor med syre". Hon tillfrågas om temperaturen och säger att den är normal. Vad beträffar varelsernas sätt att kommunicera med varandra, sa hon att de bara tittade på varandra, därför måste det ske telepatiskt. Genast efter att de två tittat på varandra gör den ene något eller hanterar något. De rörde aldrig ljusstrålarna som kom uppifrån. Någon tittade bara upp och genast föll ljusstrålen exakt på det stället där den skulle vara. Temperaturen på strålen var normalt varm. Hon klagade åter över smärtan i öronen men kunde inte säga vilket öra som var mest utsatt.

Vad beträffar belysningen, bortsett från den svarta panelen, var det fosforescerande och oscillerande. Den slutsatsen kom Luli till, när hon lade märke till att FG, som låg slött och utan att andas på det andra bordet, ibland var synlig och ibland osynlig. Hon fortsatte att se på FG och förklarade att varelserna just nu undersökte hans huvud med ljusstrålar.

Som svar på frågan från dr. Lago om hur undersökningsresultaten registrerades fick vi veta att detta gjordes på instrumentpanelen men på ett annat sätt än vårt. Det verkade som om den faktiska strålen registrerades direkt på metallpanelen, som var av någon sorts aluminium. Det fanns varken cylindrar, papper eller andra anordningar på den.

Luli antog, att samma sorts registrering hade skett i hennes fall. På en rad frågor från dr. Lago om sannolikheten av att det hade förekommit sexuell undersökning på FG blev svaren jakande. Frågorna hade varit huruvida det hade förekommit manipulationer, substansutvinning eller andra lokala undersökningar av honom. Efter lång tystnad, som till

en början tyddes som feltolkning av frågan kom hennes svar och förvånande kommentar. "Jag ser det, men förstår det inte och för mig verkar det att vara en omöjlighet".

Fråga från dr. Lago: "Är det män?"

På det följer det förvånande svaret: "Nu ser jag, att dessa män inte är män, de är figurer". "De har inte...man kan inte upptäcka något könsorgan. Det är som vore de dockor. Men samtidigt känner jag, att de är män, men utan könsorgan. Jag känner att det inte är första gången de har gjort så här. Samma sak har redan hänt andra, femtontalet gånger eller så". "Vad är avsikten", frågar dr. Lago. "Avsikten är forskning", svarar hon. Jag skulle vilja kommentera och säga att just den här delen, fast svår att förstå, av Lulis redogörelse är mycket avslöjande och förtjänar noggrann eftertanke. I.G.

FG mest intressant

Vi hörde Luli säga att varelserna var mer intresserade av FG eftersom han var en ung man och de ville behålla honom. Hon var inte av intresse för dem, och därför skulle de lämna tillbaka henne. Vår nästa fråga var: "Hur länge var ni hos dem?" "Cirka två timmar", svarade hon. Detta omedelbara svar från Luli stämmer överens med tidsförloppet som förekommit och som våra undersökningar senare visade. Jag frågade varför de till slut låtit ynglingen gå, varpå hon svarade: "Ja, de släppte honom faktiskt, men det vore farligt för honom att besöka platsen igen, eftersom de då skulle fånga honom igen".

Lyckligtvis har detta inte hänt, inte ens när han några dagar senare, driven av en stark impuls, återvände till platsen. "Varför valde de FG?", frågade vi. Hennes svar var signifikativt. "För att han har ett öppet sinne". För att närmare förklara vad hon menade sade hon, att enligt henne är en person med ett öppet

sinne känslig och har parapsykologiska gåvor. Hon anklagade sig själv eftersom det var hon som tagit dit FG, ehuru oavsiktligt.

Det inträffade, som relaterats här ovan har trängts undan i Lulis medvetande, men kommit fram under hypnosen. Varelserna själva var orsaken till hennes minnesförlust, kanske för att hågkomsten skulle vara för våldsam för henne. Ytterligare frågor följde, nu med mer filosofisk innebörd. I sina svar gick Luli till och med så långt som till att försvara varelserna, vars forskning, enligt henne inte hade onda avsikter. Hon erkände att styrkan i ljusstrålarna är svåra att uthärda för människans kropp.

Tunnlar till annan värld

En av råttmännen tycktes henne god och välmenande. Av honom fick hon veta att vissa grupper härrör från Antarktien och att det i Patagonien finns en ingångstunnel under havsytan, som leder till en annan värld. Luli förklarade för oss att gruppen som fört bort honom inte kände vänskap med jordmannen och inte bryr de sig om när någon av oss måste offras för experimentens skull. Men den som nu kommunicerade med henne hörde inte till den här gruppen, utan hade kidnappats och tillhörde en annan art.

Så långt kommen tittade Luli åter till på FG och upptäckte att de anbringade särskilda genomskinliga tuber på hans huvud. Hans blod passerade genom tuberna och sedan genom vad hon beskrev som en retort och tillbaka in i huvudet igen. Härifrån i hypnosen fortsätter dialogen med frågor från oss och svar från Luli, efter konsultation med "den gode mannen".

Angående hans tidigare ursprung och hans bortförande sa han, att han kom från en liten galax i närheten av Neptunus, vilket alldeles säkert är struntprat för oss med tanke på vårt

sätt att tänka. Om det inte är så att orden "galax" och "Neptunus" användes fel. Han sa att när han kommit till vår planet förlorade maskinen han färdades med kraft när han flög över havet. Just då dök "de andra" upp ur havet och räddade honom. Han kunde förena sig med dem eftersom de hade samma andningssystem.

Fast han i början talat om kidnappning såg det mer ut att vara en räddningsaktion. Luli upptäckte att hon redan haft kontakt med dessa varelser i sina drömmar och enligt en förklaring hon redan givit var detta möjligt emedan hon hade ett öppnare sinne eller med andra ord, var parapsykologiskt utvecklad. Vi fick oss förklarade andra saker, inklusive den stora farkostens roll - den fungerar enbart som generator åt UFO:n.

Lulis många upplevelser....

Efter att ha kommit till slutet av sina upplevelser ombord på farkosten, observerar Luli nu att hon bär sina kläder igen och så gör också den unge mannen. Båda befann sig i bilen, som fortfarande stod i farkosten. Hon tittade på FG som satt bakom ratten och märkte att han fortfarande var likblek. Tillbaka på vägen igen utan att bli upptäckta, erinrade sig Luli att bilen plötsligt skuttade framåt och ögonblickligen fick den unge mannen tillbaka cirkulationen och förståndet och började köra.

Luli har sedan haft andra underliga upplevelser: orangefärgade ljusbollar i sovrummet, konstiga saker händer i hemmet och hon har drömmar som slår in. Men det värsta är en bilolycka, efter vilken hon fick ligga på sjukhus i flera veckor. Hon har fortfarande blodutgjutning i bakhuvudet som en följd av olyckan. Kvällen innan olyckan hade hon tillsammans med några andra sett tre ljuspunkter vid horisonten ut över havet.

●●●●●●

Tefat sköt raketer på natthimlen

Av Coral E. Lorenzen

"Något slags dörrar öppnades i botten och någonting kom ut." Ett egendomligt föremål svävade en stund över Tucson, Arizona, och en märklig anordning sänktes ned till marken. Pojken som berättade detta var 14-åriga John Westmoreland. Han och hans bror James samt grannpojken Ronnie Black hade tillbringat natten den 25 juni 1962 i ett tält på bakgården till Westmorelands hus, och under ca fyra timmar hade de bevittnat en märklig händelsekedja.

På kvällen den 26 juni bläddrade jag i dagstidningen Tucson Daily Citizen. När jag kom fram till de lokala nyheterna slog mig rubriken i ögonen: Saucers, rockets inhabit night sky.

Jag ögnade igenom artikeln och sträckte mig efter telefonkatalogen. Några sekunder senare talade jag med Logan Westmoreland, mor till John och James Westmoreland. Hon bjöd artigt hem Mr Lorenzen och mig för att intervjua pojkarna.

De tre pojkarna hade fått tillåtelse att tillbringa natten i tältet. Utrustade med en kortlek, block och penna, satte de sig ned för att spela ett parti 500 rummy i lyktans sken. Strax innan nio hade de tröttnat på att spela kort, och eftersom de inte var det minsta sömniga beslutade de sig för att gå ut och titta på stjärnorna och samtidigt hämta lite frisk luft. Sommarregnen var nära förestående och luften var varm och fuktig. Dagen hade varit varm så nattluften var en välkommen omväxling.

Omkring kl. 21 upptäckte John en stjärna i kompassriktning 5 grader Sv, i 30-40 graders höjdsvinkel, som inte betedde sig som en stjärna. Den var mycket klar, vit till färgen, och

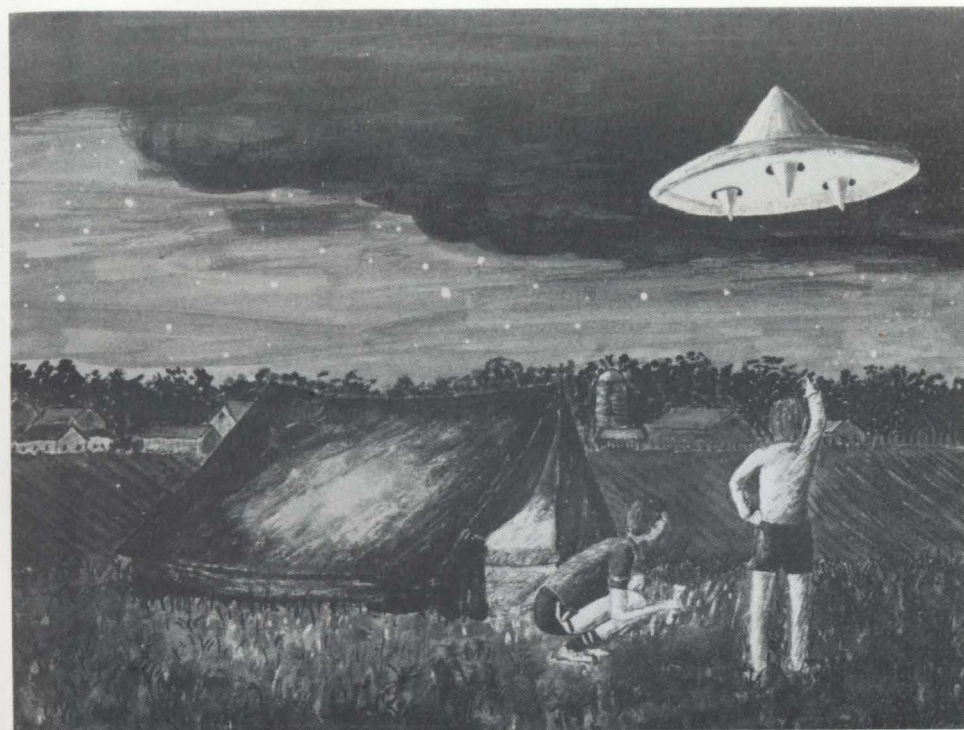
"åkte omkring en aning" för att citera pojkarnas egna ord. Snart blev den svagare, rörde sig en bit åt syd, sjönk några grader i höjd och blev stillastående.

Pojkarna förlorade snart intresset och gick tillbaka in i tältet för ännu ett parti rummy. Då och då kikade de ut för att titta på den underliga "stjärnan" men den bara "stod där". Men omkring kl. 23.45 började saker och ting hända.

Den klara "stjärnan" blev ännu klarare och verkade komma närmare. I stället för att se ut som en stjärna antog den nu en triangelform medan den växte i storlek. Sedan blev den stillastående igen. Hur lång tid denna process tog kunde pojkarna inte säga, men enligt köksklockan (de tittade in då och då för att kolla tiden) hände något överraskande kl. 00.15. Tre gröna bloss eller raketer avfyraades horisontellt från farkosten.

John kravlade in i tältet och kom ut igen med block och penna. Han beslutade sig för att göra anteckningar. På blocket skrev han: "Klockan 9 på kvällen såg vi ett flygande tefat. Kl. 00.15 sköt det iväg tre gröna tingestjärnor som färdades snabbare än något plan." Dessa raketer var för snabba att följa med blicken.

Efter att den första "raketen" avfyraats, upptäckte John det andra tefatet som vi häfter kommer att referera till som nr. 2. Det kom inrusande från väst mot öst över norra delen av himlen, slog runt och gjorde halt ca 15 grader No och på en något högre höjd än nr 1. Efter en stund närmade sig det "blossliknande föremålet nr 1, vilket verkade befinna sig närmare och var större än

nr 2. Det kom underifrån och verkade absorberas genom botten på nr 2.

Sedan spottade det första "tefatet" ut ännu ett av de små föremålen. Ca tre minuter senare närmades nr 2 åter av det lilla UFOt och åter igen såg pojkarna, hur det verkade försvinna in i botten på nr 2.

Nr 1 befann sig fortfarande i samma läge och såg triangelformat ut, och nr 2 verkade befinna sig mycket närmare och var runt med två ben- eller styttliknande anordningar på undersidan.

Ett tredje bloss sköt ut ur nr 1, och "mottogs" strax av nr 2. Saker och ting höll på att bli intressanta. Nr 2 sköt sedan ut en raket som snabbt försvann på natthimlen. Nr 2 började bli svagare och tonade bort på himlen för att aldrig mer dyka upp. Nr 1 behöll sitt läge.

I denna stund upptäcktes tefat nr 3 i kompassriktning 100-110 grader och i en höjdsvinkel på ca 45 grader. Detta verkade vara det största av de

tre och verkade befinna sig på högre höjd, vilket får oss att antaga att det befann sig på betydligt kortare avstånd. De detaljer som rapporterades av pojkarna synes bekräfta detta antagande.

Men den bästa delen i skådespelet hade ännu inte börjat.

Nr 3 var försedd med en konformad överbyggnad på en av allt att döma rund flygkropp. Dess färg var vit och liksom de andra avgav den absolut inget ljud. Kl. 01.16 passerade ett flygplan över området - vilket antagligen kom från Davis-Monthan Afb, en flygvapenbas ca 5-6 km från Westmorelands hem.

Den nye besökaren närmade sig ytterligare, och tre av de styttliknande anordningarna sköt ut. Sedan höjde sig UFOt en aning. Ett avlångt mörkt "någonting" gled ut ovanför den cirkelrunda kanten och tre av de små raketliknande farkosterna sköt iväg i snabb följd. Efter några korta minuter var de åter tillbaka. Två dör-

GOD HELG ÖNSKAR REDAKTIONEN

ARKIVET FÖR UFO-FORSKNING

85

BOX 11027

600 11 NORRKÖPING

Utgivarkorsband

UFO-INFORMATION

Box 16, 596 00 Skänninge.

rar svängde upp, nedåt och tillbaka upp mot undersidan av tefatet. Samtidigt som dörrarna öppnades drogs "benen" in i skrovet. De små rake-terna, som nu syntes tydligt, flög snabbt in genom öppningen, en efter en. Det stora UFOt höjde sig en aning, rörde sig ett kort stycke i sidled och blev sedan åter stillastående.

Dagstidningen hade endast citerat pojkarnas anteckningar, vilka inte var speciellt detaljerade med undantag av objektens generella rörelser. När han beskrev tefat nr 3 hade John skrivit: "Någonting sänktes ned från botten. Någonting kom ut."

Jag frågade John vad han menade med detta. Han sade att någonting som liknade ett rep eller en kabel kom ut och sänktes ned mot marken. Jag frågade honom vad den hade för färg, och två röster - hans och James sade "brun". Jag undrade hur de kunde urskilja färger vid den tidpunkten på natten och frågade dem om detta. "I ljuset, svarade de.

"Vad då för ljus?" frågade jag. Då talade de om för mig att när dörrarna öppnades lyste ett rött sken ned från insidan i en smal lodrät stråle, vilken nådde ända ned till marken. När det långa, repliknande föremålet började komma ut så syntes detta klart och tydligt och verkade vara brunt till färgen.

Pojkarna uppskattade att "repet" var utdraget i tre till fem minuter, efter vilken period det började dras upp i tefatet igen. Efter att det dragits upp ovanför toppen på den ås som gränsar till den torra flodbädden, lade de märke till att någonting fanns i änden på det. Det drogs långsamt upp i det stora UFOt, dörrarna stängdes och farkosten rörde sig uppåt och mot öster tills det försvann ur sikte.

Ungdomarna stannade uppe ytterligare en stund och tittade efter mer aktivitet på himlen, men så småningom övermannades de av nattens upphetsning samt bristen på sömn varför de gick in i tältet och lade sig. Så snart de vaknat på morgonen rusade de in för att berätta om vad de sett för Mrs Westmoreland.

Frågan om pojkarnas uppriktighet dyker upp som en del i dessa undersökningar. Efter tre långa besök hos pojkarna, under vilken tid Mr Lorenzen promenerade bort tillsammans med dem till den torra flodbädden över vilken de trodde UFOt hade svävat, och jag gjort skisser efter deras beskrivningar, fann vi inga tecken som skulle tyda på att de hittat på alltihop.

Källa: The A.P.R.O. Bulletin, July, 1962